

Αγαπητοί συνάδελφοι, αγαπητοί προσκεκλημένοι,

Με ιδιαίτερα μεγάλη χαρά και τιμή σας καλωσορίζουμε στη σημερινή εκδήλωση που οργανώσαμε ως Σύλλογος στα πλαίσια της μετονομασίας μας. Η στιγμή που επιλέξαμε για την πραγματοποίησή της έγινε σκόπιμα, καθώς πριν από 82 χρόνια, στις 12 Οκτώβρη του 1944, απελευθερώθηκε η Αθήνα από τους Γερμανούς, γεγονός που συνδέεται ιστορικά με τον σκοπό της σημερινής εκδήλωσης. Για αρκετά χρόνια συζητιόταν να γίνει αυτή η αλλαγή, ώστε να φέρει ο Σύλλογός μας το όνομα ενός από τους 200 αγωνιστές-κομμουνιστές και συγκεκριμένα του Ναπολέοντα Σουκατζίδη, ο οποίος συνδέθηκε με το Χαϊδάρι λόγω της παραμονής του εδώ, σε αυτό το στρατόπεδο, στο κολαστήριο απομόνωσης του Μπλοκ 15. Αξίζει να σημειώσουμε ότι η επιλογή δεν έγινε γιατί ο Σουκατζίδης ξεχώρισε ή ήταν γενναιότερος από τους συγκρατούμενούς του και μελλοθάνατους συναγωνιστές του. Όμως, του δόθηκε μια “ευκαιρία” την ύστατη στιγμή, μια επιλογή ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο τη στιγμή που βρισκόταν ένα βήμα πριν από αυτόν, με την οποία επιβεβαίωσε ό,τι ίσχυε και για τους υπόλοιπους, ότι ο αγώνας για ελευθερία, η πίστη σε έναν κόσμο καλύτερο και δικαιότερο αξίζει κάθε θάνατο. Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι αντιπροσωπεύει ηθικά καθέναν από αυτούς, πολλοί από τους οποίους είχαν δεχθεί στην πορεία της ζωής τους αντίστοιχα τέτοιες “ευκαιρίες” σωτηρίας αρκεί να υπέγραφαν μια δήλωση μετάνοιας. Ανάμεσά τους ήταν και 7 δάσκαλοι, τους οποίους θα αναφέρω, όπως ο **Γιώργος ο Κρόκος** από την Ικαρία, που απολύθηκε λόγω της συνδικαλιστικής του δράσης και έπειτα δούλεψε στην οικοδομή. Ο **Μύρων Παπαδόπουλος**, που ως εξόριστος στην Ακροναυπλία, δίδασκε στους κρατούμενους Μαθηματικά. Ο **Πόλκος Βαγγέλης**, εκλεγμένος στη ΔΟΕ, ο οποίος με την επιβολή της δικτατορίας Μεταξά συνελήφθη και οδηγήθηκε στις φυλακές Λάρισας. Ο **Τούρπας Παναγιώτης** από το Διδυμότειχο, που ήταν και υποψήφιος βουλευτής με το Παλλαϊκό Μέτωπο. Ο **Τάσος Τσαλίκης**, δάσκαλος στα “Ηνωμένα Εκπαιδευτήρια” Βόλου κι αργότερα στο χωριό Μπιρ και στο Δημοτικό Σχολείο Αργαλαστής. Στις φυλακές της Ακροναυπλίας γνωρίστηκε με τον μεγάλο δάσκαλο Δημήτρη Γληνό και οργάνωσαν μορφωτικές δραστηριότητες για τους κρατούμενους. Ο ίδιος είχε αναλάβει τα μαθήματα των Ελληνικών. Ο **Κώστας Τσίρκας**, δάσκαλος στο 11^ο Δημοτικό Θεσσαλονίκης, γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής Αγώνα Δημοσίων Υπαλλήλων και Πρόεδρος του Συλλόγου των Προοδευτικών Δασκάλων “η Αναγέννησις”. Και τέλος, ο **Κώστας Χυτήρης**, δάσκαλος στην Ξάνθη, εκλεγμένος αντιπρόσωπος στην 15^η Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ, αιρετός στο ΚΥΣΠΕ το 1936, χωρίς όμως να προλάβει να τελέσει τα καθήκοντά του, γιατί συνελήφθη από το καθεστώς Μεταξά και εξορίστηκε στην Ανάφη.

Την απόφαση, λοιπόν, για τη μετονομασία, που την πήραμε οριστικά στο Διοικητικό Συμβούλιο το 2025, λίγους μήνες αργότερα, ήρθαν να επιστεγάσουν οι φωτογραφίες που ήρθαν στο φως της δημοσιότητας και αφορούν τους 200 κομμουνιστές, φυλακισμένους

στο Στρατόπεδο Χαϊδαρίου, που εκτελέστηκαν την Πρωτομαγιά του 1944 στον ηρωικό τόπο του Θυσιαστηρίου της Λευτεριάς, γεγονός συγκλονιστικό, που μας γέμισε με ακόμα μεγαλύτερη συγκίνηση και περηφάνια.

Διαβάσαμε, λοιπόν, την Ιστορία του κόσμου σε μικρά ονόματα, είδαμε αυτόν τον απίστευτο ηρωισμό για πρώτη φορά αποτυπωμένο σε εικόνα, βλέμμα άφοβο, ευθύ, με λεβέντικη κορμιοστασιά και με ψηλά το κεφάλι αντίκρισαν και οι 200 τον θάνατο.

Για να καταλάβουμε αυτό το μέγεθος του ηρωισμού, τη δύναμη του Σουκατζίδη να αρνηθεί με καθαρή συνείδηση την προσφορά των δημίων του να σώσει τη ζωή του με την προϋπόθεση να πάρει κάποιος άλλος τη θέση του, χρειάζεται να κάνουμε μια αναδρομή στις συνθήκες και το πλαίσιο στο οποίο διαμορφώθηκε η προσωπικότητά του.

Ο Ναπολέων γεννήθηκε στην Προύσα το 1909. Το 1922 με τη μικρασιατική καταστροφή ήρθαν οικογενειακώς ως πρόσφυγες κι εγκαταστάθηκαν στο Αρκαλοχώρι της Κρήτης. Αποφοίτησε από την Εμπορική Σχολή του Ηρακλείου κι εργάστηκε ως λογιστής σε κρατική υπηρεσία. Ήταν γλωσσομαθής, μιλούσε κι έγραφε 6 γλώσσες μεταξύ των οποίων και τα γερμανικά. Το 1927 γίνεται μέλος της ΟΚΝΕ κι αργότερα στέλεχος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας. Το 1929, η κυβέρνηση του Ελευθερίου Βενιζέλου ψήφισε τον “νόμο περί των μέτρων προστασίας του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας των ελευθεριών των πολιτών”, το γνωστό Ιδιώνυμο. Το να είναι κανείς συνδικαλιστής σήμαινε πλέον διαρκείς διωγμούς από δουλειές, επαναλαμβανόμενες φυλακίσεις κι εξορίες στη Γαύδο, την Ανάφη, τον Αι-Στράτη και αλλού. Από το 1929 έως τον Μάρτη του 1933 επικεφαλής των διώξεων ήταν ο πρωθυπουργός Βενιζέλος και συνεχιστής του ο Παναγής Τσαλδάρης. Τον Αύγουστο του 1935 ήρθε η σειρά του Σουκατζίδη να απολυθεί από το εργοστάσιο “Μίνως” της Ιεράπετρας, όπου εργαζόταν ως αρχιλογιστής. Αν και είχε αυξημένες επαγγελματικές ικανότητες, απολύθηκε γιατί ήταν σταθερά στο πλευρό των αγωνιζόμενων εργατών και αγροτών. Τον ίδιο μήνα η αστυνομία είχε πυροβολήσει στο ψαχνό κατά της διαδήλωσης λιμενεργατών και σταφιδοπαραγωγών στο Ηράκλειο κι είχε σκοτώσει 6 άτομα.

Μετά την απόλυσή του, ο Σουκατζίδης πηγαίνει στο Ηράκλειο και βρίσκει δουλειά σε άλλη επιχείρηση. Χάρη στις ικανότητές του, κατάφερε να επιδράσει στους εργάτες του Ηρακλείου και συνέβαλε στην ίδρυση νέων σωματείων που εντάχθηκαν στο Εργατικό Κέντρο Ηρακλείου. Έτσι, το Εργατικό Κέντρο που μέχρι πρότινος συσπειρωνε 3 σωματεία, έφτασε να έχει 22 στη δύναμή του και ο Ναπολέων αναδείχτηκε σε πρόεδρό του.

Στις 13 Απρίλη 1936, ο βασιλιάς Γεώργιος Β' διόρισε πρωθυπουργό τον Ιωάννη Μεταξά, που ήταν ο επικεφαλής του μικρότερου κοινοβουλευτικού κόμματος. Ήταν το ξεκίνημα της προετοιμασίας για τον επερχόμενο Β' Παγκόσμιο πόλεμο, δηλαδή η καταστολή του εσωτερικού εχθρού, των εργατών και του κινήματός τους, κάτι που φάνηκε πολύ καθαρά τα χρόνια που ακολούθησαν. Η Πρωτομαγιά του '36 γιορτάστηκε με 24ωρη απεργία και μεγάλη συγκέντρωση και πορεία στους δρόμους του Ηρακλείου. Ο Σουκατζίδης αναγκάστηκε να μιλήσει 3 φορές, ώστε να τον ακούσουν όλοι οι εργάτες που πήραν

μέρος στη συγκέντρωση. Ο ηρωικός ξεσηκωμός των εργατών τον Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη ξέσπασε κύμα διαδηλώσεων σε όλη την Ελλάδα, ενώ στο Ηράκλειο έγινε πάνδημη συγκέντρωση του Εργατικού Κέντρου στις 11 και ξανά στις 30-31 Μάη. Στις 11 Μάη, στο Ηράκλειο ούτε ένα κατάστημα δεν άνοιξε. Οι ηλεκτρολόγοι έβαλαν στα φώτα μαύρα κρέπια. Ούτε του νομάρχη το αυτοκίνητο δεν κινήθηκε. Εργατικοί φρουροί κρατούσαν την τάξη κι η αστυνομία δεν εμφανίστηκε. Το κατάλαβε η κυβέρνηση: “Ο Ναπολέων, αυτός μπορεί να συγκεντρώσει γύρω του την πιο μεγάλη πλειοψηφία του τόπου και να τη στρέψει ενάντια σε μας”.

Τότε μπήκαν σε εφαρμογή οι εκβιασμοί σε συνδυασμό με την προσπάθεια εξαγοράς του. “...τον καλεί η επιχείρηση. Προσφέρουν πολλά χρήματα. Αυξάνουν τον μισθό του σημαντικά. Δε δέχεται, τα απορρίπτει..

-Ε, τότε ή από τον Σύλλογο και το εργατικό κέντρο θα παραιτηθείς ή από την επιχείρηση.

-Ούτε από το ένα ούτε από το άλλο. Στο ένα έχω καθήκον στο άλλο έχω δικαίωμα. Αυτή ήταν η απάντηση του Σουκατζίδη.

Μετά από λίγες μέρες, ξέσπασε η τρομοκρατία και στις 13 Ιούνη του 1936 συνέλαβαν τον Σουκατζίδη. Ούτε οι χωροφύλακες ούτε οι χαφιέδες που τον έπιασαν (καμιά 20αρια στο σύνολο) είχαν να του απαγγείλουν κατηγορίες, ούτε οι ανώτεροί τους. Τον πήγαν στο Ρέθυμνο κι από εκεί στον Πειραιά. Κατά τον αποχαιρετισμό από τη σύντροφό του, Χαρά Λιουδάκη και την αδερφή της Μαρία, τους είπε: “Σε τρεις μήνες πρέπει να με αφήσουν”. Στη συνέχεια, εξορίστηκε στον Αι-Στράτη, μεταφέρθηκε στην Ακροναυπλία κι από εκεί, εδώ στο Χαϊδάρι. Εν τέλει, ο Ναπολέων βγήκε από τα κάτεργα του ελληνικού κράτους και των Γερμανών κατακτητών την 1^η Μάη 1944 προκειμένου να εκτελεστεί.

Την ίδια περίοδο με τον Σουκατζίδη, πιάστηκαν και άλλοι συνδικαλιστές ηγέτες των εργατών της Θεσσαλονίκης, που εκτελέστηκαν την Πρωτομαγιά του 1944.

Παρότι η δικτατορία Μεταξά ήταν σταθερά προσανατολισμένη στην πάγια συμμαχία του ελληνικού κράτους με τη Μ.Βρετανία, μοιραζόταν το ίδιο μένος με τα φασιστικά καθεστώτα σχετικά με την αντιμετώπιση της κομμουνιστικής δράσης. Σε αυτή την κατεύθυνση, ο υφυπουργός Δημόσιας Ασφάλειας, Κωνσταντίνος Μανιαδάκης, γνωστός για τα πιο φριχτά βασανιστήρια, είχε άμεση επικοινωνία με τον Χίτλερ και τη Γκεστάπο, όπως και με τη βρετανική Ιντέλιτζενς Σέρβις για την ανταλλαγή πείρας και πληροφοριών αντικομμουνιστικής δίωξης. Έτσι, σε αγαστή μεταξύ τους συνεργασία, όταν στις 28 Οκτώβρη 1940 οι φυλακισμένοι πολιτικοί κρατούμενοι της δικτατορίας Μεταξά ζήτησαν να πάνε στο μέτωπο να πολεμήσουν τους Ιταλούς, όχι μόνο δεν τους το επέτρεψαν, αλλά συνέχισαν να τους κρατάνε φυλακισμένους ζητώντας δηλώσεις μετάνοιας. Στη συνέχεια μάλιστα, αφού πέθανε ο Μεταξάς, η κυβέρνηση βασιλιά -Τσουδερού παρέδωσε με πρωτόκολλα τους φυλακισμένους πολιτικούς κρατούμενους στους Γερμανούς κατακτητές. Μέσα σε αυτούς ήταν κι ο Ναπολέων. Η ιστορία που ξεκίνησε από το Ιδιώνυμο του Βενιζέλου απέδειξε τελικά πως ο εχθρός για τις ελληνικές κυβερνήσεις διαχρονικά δεν ήταν εξωτερικός, ούτε οι Ιταλοί ούτε οι Γερμανοί εισβολείς αποτελούσαν

πρόβλημα, αλλά οι πρωτοπόροι αγωνιστές, οι συνδικαλιστές, όσοι ξεσήκωναν τον λαό ενάντια στην περιστολή των δικαιωμάτων του.

Το τέλος της ιστορίας του Σουκατζίδη, ίσως σας είναι γνώριμο (από την ταινία του Παντελή Βούλγαρη “Το τελευταίο σημείωμα”). Σε αντίποινα για τον θάνατο του Γερμανού στρατηγού και του επιτελείου του στους Μολάους Λακωνίας από δυνάμεις του ΕΛΑΣ, οι Γερμανοί δίνουν σαφή εντολή να εκτελεστούν 200 κομμουνιστές, φυλακισμένοι στο στρατόπεδο Χαϊδαρίου. Στις 30 Απριλίου 1944, εμφανίστηκε στο στρατόπεδο ο διοικητής της οδού Μέρλιν και συνομίλησε με τον διοικητή του στρατοπέδου Χαϊδαρίου, Καρλ Φίσερ. Κατόπιν, ο Φίσερ κάλεσε τον Σουκατζίδη-που ήταν ο διερμηνέας του- και του ανακοίνωσε: “ Όλοι όσοι ήταν κρατούμενοι από την περίοδο του Μεταξά θα μεταφερθούν αύριο το πρωί στις 7 σε άλλο στρατόπεδο. Πρέπει να ετοιμάσουν τα πράγματά τους από σήμερα.” Επίσης, τον διέταξε να πει στους Ακροναυπλιώτες που εργάζονταν στα συνεργεία του στρατοπέδου (μαγειρεία, αναρρωτήριο κτλ.) να βρουν τους αντικαταστάτες τους.

Με αυτή την πληροφορία οι κρατούμενοι αναστατώθηκαν. Όλα τα σημάδια έδειχναν πως προμηνυόταν εκτέλεση. Το βράδυ στους θαλάμους έγινε σωστό αποχαιρετιστήριο γλέντι με δυο κιθάρες και το βιολί του Φώτη Σαντομοίρη. Χόρεψαν διάφορους ελληνικούς τοπικούς χορούς -καλαματιανό, τσάμικο κτλ. Οι Κρητικοί χόρεψαν πεντοζάλη και άλλους κρητικούς χορούς. Στο τέλος, τραγούδησαν και χόρεψαν τον χορό του Ζαλόγγου, που είχε μεταβληθεί σε ύμνο του Χαϊδαρίου.

Τα ξημερώματα της Πρωτομαγιάς κατά τις 6, πριν το προσκλητήριο, συγκέντρωσαν όλους τους κρατούμενους. Ο Αντώνης Βαρθολομαίος και ο Ναπολέων Σουκατζίδης έκαναν την καταμέτρηση των φυλακισμένων κι έδωσαν αναφορά στον διοικητή. Μετά από την αναφορά, έβγαλε μια λίστα από έναν κόκκινο φάκελο και είπε:”Όσοι ακούν τα ονόματά τους, να βγαίνουν εδώ μπροστά, γιατί θα μεταφερθούν σε άλλο στρατόπεδο.”. Τα ονόματα διαβάζονταν κατά αλφαβητική σειρά. Μόλις συμπληρώνονταν 20, τους έλεγε να πάνε να πάρουν τα πράγματά τους και να παραταχτούν στον χώρο ανάμεσα στα μαγειρεία και το Μπλοκ 3. Όσοι άκουγαν τα ονόματά τους, φώναζαν ζωηρά “παρών”, αποχαιρετούσαν τους άλλους, ζητωκραύγαζαν και με σταθερό και περήφανο βήμα προχωρούσαν και σχημάτιζαν πεντάδες και εικοσάδες. Μόλις τελείωσε με τους Ακροναυπλιώτες, φώναξε και 25 Αναφιώτες, καθώς και ορισμένους που είχαν συλληφθεί αργότερα. Πριν αναχωρήσουν, ο διοικητής κάλεσε τον Σουκατζίδη και του πρότεινε να γλυτώσει τη ζωή του στέλνοντας κάποιον άλλο στη θέση του. “Δε δέχομαι κανέναν να με αντικαταστήσει”, ήταν η απάντησή του. Αυτός είναι κι ο λόγος που επιλέξαμε να τιμάμε αυτόν τον άνθρωπο σήμερα εδώ.

Πηγαίνοντας οι μελλοθάνατοι προς τα καμιόνια, με μπροστάρη τον Δημοσθένη Μακέδο, τιμημένο καπνεργάτη από την Καβάλα, άρχισαν το τραγούδι και τον χορό μπροστά στα μάτια του διοικητή και της φρουράς. Μόλις τελείωσαν, άφησαν και τα τελευταία πράγματά τους για τους άλλους κρατούμενους. Μαζί τους πήραν μόνο ορισμένα ενθύμια. Στη διαδρομή προς το Σκοπευτήριο της Καισαριανής τραγουδούσαν, έγραφαν

σημειώματα για τους συγγενείς και τους συναγωνιστές τους. Καθώς πλησίαζαν προς τον χώρο, τα πέταξαν. Όταν έφτασαν, τα καμιόνια στέκονταν μπροστά στην κύρια είσοδο. Δεν τους κατέβασαν όλους. Τους κατέβασαν σε 20αδες και τους οδηγούσαν σε φάλαγγα. Με τραγούδια πήγαιναν προς τον θάνατο. Εκεί εκτελούνταν δια τυφεκισμού από ένα εκτελεστικό απόσπασμα δύναμης 20 ατόμων.

Ο Σουκατζίδης, στο τελευταίο του γράμμα προς τον πατέρα του έγραφε: “Πατερούλη, πάω για εκτέλεση. Να ‘σαι περήφανος για τον μονάκριβο γιο σου. Ν’αγαπάς και να λατρεύεις την κορούλα σου(την αρραβωνιαστικιά του) και την αδελφούλα μου. Κι οι δύο μεγάλοι άνθρωποι. Γεια, γεια, πατερούλη. Ναπολέων”.

Έτσι έκλεισε το κεφάλαιο της ζωής του κι άνοιξε η πόρτα για το πέρασμα στην Αθανασία. Η παρακαταθήκη που μας άφησε τόσο ο Σουκατζίδης όσο καθένας από τους 200 παραμένει ανεξίτηλη. Απέδειξαν πως, όταν δίνεις τη ζωή σου για ανώτερα ιδανικά, για να προοδεύσει ο άνθρωπος, για να απαλλαγεί η κοινωνία από την εκμετάλλευση και την καταπίεση, δεν πεθαίνεις ποτέ.

Τιμώντας λοιπόν αυτούς τους ανθρώπους, τους ανθρώπους που είναι κομμάτι της ιστορίας του λαού μας δίνουμε και μια σαφή απάντηση σε όσους προσπαθούν με την ανιστόρητη θεωρία των 2 άκρων να εξισώσουν τους εκτελεσμένους με τους εκτελεστές τους. Δηλαδή εκείνους που αγωνίζονταν για μόρφωση, ελευθερία, πρόοδο, δικαιώματα για τους πολλούς με όσους, εξυπηρετώντας συμφέροντα λίγων, συγκεκριμένων αφεντικών, χρησιμοποιούσαν κρεματόρια, έκαναν Ολοκαυτώματα, βασάνιζαν, κατέδιδαν, έσφαζαν ολόκληρα χωριά, όπως τα Καλάβρυτα, το Δίστομο, το Κομμένο Άρτας κτλ.

Δίνουμε, όμως κι άλλη μια απάντηση σε όσους πάνε να σπιλώσουν τη θυσία των 200 ή να διαστρεβλώσουν την πραγματικότητα μιλώντας γενικά για Έλληνες πατριώτες. Σαφώς και οι 200 ήταν πατριώτες με την έννοια που έχει ο όρος για εκείνους που έδωσαν το ύψιστο αγαθό, τη ζωή τους, για να δουν την χώρα μας ελεύθερη. Κανένας, ωστόσο, από όσους επελέγησαν να εκτελεστούν δεν ήταν τυχαίος άνθρωπος, επρόκειτο για αγωνιστές, συνδικαλιστές στην πλειοψηφία τους και μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος και με αυτή την ιδιότητα έγινε η επιλογή από του Γερμανούς να εκτελεστούν. Στον θολό όρο πατριώτες θέλουν να ξεριζώσουν τη μνήμη στο όνομα της εθνικής ομοψυχίας και εθνικής ενότητας, να μη βλέπουμε ότι υπάρχουν δύο πατρίδες, η πατρίδα του ανθρώπου κι η πατρίδα του χρήματος. Να θεωρήσουμε ότι ο Έλληνας δωσίλογος, ταγματασφαλίκης, ναζιστής είναι άρα πατριώτης, αφού είναι Έλληνας.

Αγαπητοί συνάδελφοι και καλεσμένοι,

Ποιο είναι το νήμα που συνδέει εκείνα τα γεγονότα με το σήμερα; Σήμερα, που οι ανταγωνισμοί μεταξύ κρατών έχουν οξυνθεί στο έπακρο, που η διπλωματία δεν αρκεί να λύσει αυτούς τους ανταγωνισμούς, που η μοιρασιά της λείας, δηλαδή οι δρόμοι ενέργειας, τα κοιτάσματα, οι εμπορικοί δρόμοι, η επέκταση των αγορών λύνονται με στρατιωτικά μέσα, που μια νέα οικονομική κρίση είναι προ των πυλών... Οι λαοί θα

κληθούν να πληρώσουν για ακόμα μία φορά τον λογαριασμό, και του πολέμου και της κρίσης. Σε αυτές τις συνθήκες, που οι συνέπειες στην ζωή μας θα γίνουν ακόμα πιο φανερές, και δυσβάσταχτες, σε αυτές ακριβώς τις συνθήκες ξεθάβουν το “παιδί τους”, τον φασισμό! Διόλου, τυχαία, άλλωστε, η αποφυλάκιση του ναζιστή εγκληματία Κασιδιάρη, που έτσι κι αλλιώς έχαιρε προνομιακής μεταχείρισης στην φυλακή εκτίοντας μόνο 6 χρόνια φυλάκιση, αντί για 13 που αρχικά αποφασίστηκε, και ανενόχλητος ανέπτυσε δράση χύνοντας το φασιστικό δηλητήριο.

Οι φασίστες, λοιπόν, αυτούς που χρησιμοποιεί το σύστημα όταν οι συνθήκες φέρνουν μεγάλη λαϊκή δυσαρέσκεια, όπως είχε γίνει και στην περίπτωση του Μεταξά, αυτοί θα κληθούν για άλλη μία φορά να τους βγάλουν από τη δύσκολη θέση. Μπορούμε να τους χαλάσουμε τα σχέδια. Αυτό έδειξε και η λαμπρή ιστορία μας. Γιατί εμείς, οι λαοί, έχουμε τη δύναμη να τους σταματήσουμε, να τους ανατρέψουμε.

Τα 200 ζευγάρια μάτια, αγέρωχα, αυτό το μέλλον ατένισαν, αυτόν τον δρόμο άνοιξαν. Διδασκόμαστε από την ιστορία μας, μαθαίνουμε την αλήθεια ΜΑ ΠΑΝΩ απ’ όλα ΕΜΠΝΕΟΜΑΣΤΕ από την αγωνιστική στάση ζωής τους, βαδίζοντας στα χνάρια τους.

Η σημερινή ονοματοδοσία, για όλους τους παραπάνω λόγους, θεωρούμε ότι, πέρα από τιμή για εκείνον και όσα προσέφερε για να είμαστε εμείς σήμερα ελεύθεροι, είναι και τεράστιο χρέος για όλους εμάς. Ως εκπαιδευτικοί, διαφωτιστές και καθοδηγητές των αυριανών πολιτών, αναλαμβάνουμε την ευθύνη να γνωρίζουμε Ιστορία, να αντιλαμβανόμαστε τους νόμους κίνησης της κοινωνίας, να ξεχωρίζουμε το δίκαιο από το άδικο και αυτό να μεταλαμπαδεύουμε στους μαθητές μας. Ο ρόλος μας δεν είναι μόνο διδακτικός των μαθημάτων της ύλης που πρέπει να βγει. Είναι ρόλος που πρέπει να εμπνέει, να αποτελεί πρότυπο, να αφυπνίζει τις συνειδήσεις των μαθητών μας που με πολλά εκατομμύρια προσπαθούν οι κυβερνώντες να αποχαυνώσουν. Η στάση ζωής μας, η θέση μας μέσα στην τάξη φέρουν μεγάλο καθήκον. Το να διεκδικούμε ένα σχολείο που να χωράει όλα τα παιδιά, που το δηλητήριο του φασισμού δεν θα το αφήνουμε να διεισδύει στα μυαλά μικρών μαθητών είναι η ευθύνη μας στο σήμερα.

Είναι ευθύνη μας με αυτές τις σελίδες της Ιστορίας να έρχονται οι νέες γενιές σε επαφή. Να διδάσκονται και να εμπνέονται, με το βλέμμα στραμμένο στο αύριο, σε μια εποχή ειδικά που τα σύννεφα ενός γενικευμένου πολέμου πυκνώνουν απειλητικά. Να μαθαίνουν για το Μπλοκ 15 και την αλύγιστη στάση των αγωνιστών που ήταν εκεί, για το Θυσιαστήριο της Καισαριανής που εκατοντάδες εκτελέστηκαν κρατώντας την γροθιά ψηλά, για το Κάστρο του Υμηττού, για όλους αυτούς τους γνωστούς και άγνωστους νέους, όπως η Ηλέκτρα Αποστόλου, η Ηρώ Κωνσταντοπούλου που θυσιάστηκαν για κάτι μεγαλύτερο, και άλλα πολλά παραδείγματα που έχει να επιδείξει η ιστορία του τόπου μας.

Αυτό άλλωστε μας δίδαξαν και οι μεγάλοι παιδαγωγοί, που με τη ζωή τους υπερασπίστηκαν τα μορφωτικά δικαιώματα της νέας γενιάς. Όπως η Ρόζα Ιμβριώτη, ο Δημήτρης Γλήνος, ο Κώστας Σωτηρίου, ο Νίκος Πλουμπίδης, ο οποίος εκτελέστηκε εδώ στο Χαϊδάρι, η Έλλη Αλεξίου κ.ά.

Στο πλαίσιο αυτό και από αυτό το βήμα, καλούμε και κάθε Σύλλογο Διδασκόντων να πάρει πρωτοβουλίες με δράσεις μέσα στην τάξη, ώστε οι μαθητές μας να έρθουν σε επαφή με τις χρυσές αυτές σελίδες της ιστορίας. Προτείνουμε να οργανωθούν επισκέψεις των σχολείων στο Θυσιαστήριο Καισαριανής και το Στρατόπεδο Χαϊδαρίου, να γίνουν συζητήσεις γύρω από τη στάση και τη δράση αυτών των ηρώων σε αντιπαραβολή με τα πρότυπα της εποχής. Να πάρουν πρωτοβουλία να δουν ταινίες, όπως το «Τελευταίο σημείωμα», να διαβάσουν λογοτεχνικά βιβλία, όπως ο Μεγάλος περίπατος του Πέτρου, τα Παιδιά της Αθήνας. Να έρθουν σε επαφή συνολικά με την τέχνη, τα τραγούδια.

Να πρωτοστατήσουμε και να αποδείξουμε ότι απάντηση σε αυτό το σύστημα του κέρδους, που γεννά την αδικία, τη βαρβαρότητα, τον φασισμό, αποτελεί η κοινή πάλη των λαών. Τρανταχτό τέτοιο παράδειγμα θα αποτελέσει και η απεργία στις 30/10, όπου πάνω από 100 λιμάνια θα κλείσουν και θα έχουν ως αίτημα *«Οι λιμενεργάτες δεν δουλεύουμε για τον πόλεμο»*.

Κλείνοντας, με μεγάλο δέος, σεβασμό και τιμή, ανακοινώνουμε και μέσα από τη σημερινή εκδήλωση ότι ο Σύλλογός μας πλέον θα ονομάζεται Σύλλογος Εκπαιδευτικών ΠΕ Χαϊδαρίου – Ναπολέων Σουκαϊζίδης.